

GLOBAL BEDEDAG FOR BURMA

Saw Doh Say leder bøn i det nordlige Karen Stat.

11. marts 2012

"Vi kan ikke ændre dem, det kan kun Gud..."

For ingen af os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; for når vi lever, lever vi for Herren, og når vi dør, dør vi for Herren. Hvad enten vi altså lever eller dør, tilhører vi Herren.

Romerbrevet 14, 7-8

Kære venner,

Det var dette vers, der kom til os, da vi på vores mission mødtes med etniske folk, der var tvunget til at skjule sig på sletterne i Burma, et sted, der var kontrolleret af den burmesiske hær. Disse ord gav os fred og et løfte om, at uanset hvad der skulle ske med os, var det det rigtige at være sammen med disse mennesker.

Vi gik om natten for at undgå at blive opdaget af den burmesiske hær, eftersom de stod klar rundt om skjulestedet. Det var fuldmåne og vi kunne se alt meget klart. Vores team gik forbi en forladt kirke, der var ved at falde sammen. Det var kirken fra en landsby, der var blevet forflyttet af den burmesiske hær. Vi kunne se lys i den burmesiske lejr og kunne høre lyd fra deres højtalere. Vi krydsede en rismark og kom til en stor vej, der var bygget på en dæmning. Huse var blevet flyttet sammen - og det lignede et slumkvarter. Der var en kirke og en skole og nogle få træer og huse stod på begge sider af vejen. Alt så meget fattigt ud, og der var ikke noget lys. Rundt om dette område var der rismarker og burmesiske poster.

Senere mødte vi de mennesker, der var blevet fordrevet fra disse områder, og deres ansigter skinnede som engles. Dette var, hvad de fortalte os: "hver januar siden 2001 har vi fastet og bedt, dag og nat, for lederne i Burma. Vi kan ikke ændre dem, det kan kun Gud. Det er svært, men vi faster og beder om, at hjerterne hos lederne i SPDC må ændre sig."

Jeg følte mig ydmyg og inspireret af deres ord og følte, at diktatorerne i Burma aldrig rigtig kunne kontrollere et folk som dette af kærlighed og tro. Vi blev mindet om, at ingen lever og dør alene, at vi alle tilhører Gud; at den prodemokratiske modstand har en stærk støtte selv i områder, der er kontrolleret af den burmesiske hær; at landsbyboerne på tvungent skjulte steder er stærke i tro og håb; at en af de stærkeste og mest aktive organisationer i disse områder er kirken; at vi alle har brug for barmhjertighed, at diktatorerne har brug for vores bønner og kærlighed; og at der er ting vi kan gøre sammen: bede, kommunikere og samarbejde med mennesker over hele Burma. Tak for jeres deltagelse i bøn og Guds gave af frihed, retfærdighed, nåde og forsoning for alle i Burma.

Guds magt og kærlighed skaber forandring.

Gud velsigne jer,

David Eubank

Børn ler og synger til et GLC-program

En nærhed af taknemmelighed er født, et fælles formål og kærlighed

Det følgende brev blev sendt i december 2010 efter et GLC program i Tha Dah Der, en landsby, der var blevet angrebet og brændt ned bare seks måneder tidligere.

Kære venner,

Tusind tak for jeres hjælp og for jeres hjerte for folk i Burma. Vi videresender dette fra Karen staten og ønsker, I skal vide, hvor taknemmelige vi er for hver af jer. For få dage siden i en landsby vi har besøgt før, kom skolelederen over til mig og smilede over hele hovedet og sagde: "Vi takker Gud for jer, I er sådan en velsignelse for os og bringer os altid de gode ting, vi har brug for. Vi beder om, at Gud vil velsigne jer - og at I vil blive ved med at komme her!"

Jeg svarede: "faktisk har jeg ikke særlig meget. Det er mine venner fra hele verden, som giver disse ting til os, så vi kan give dem videre til jer. Uden dem kunne vi ikke gøre noget af det her. Så det er faktisk dem, vi burde takke."

"Ja, jeg forstår", var skolelederens svar. "Vi takker Gud for dem og beder om Guds rige velsignelse over dem. Fortæl dem alle, hvor taknemmelige vi er over, at de sender de ting, vi har brug for. Vi ser, hvordan de hjælper dig med at hjælpe os. Fortæl dem alle, at vi vil bede for dem!"

Så jeg skriver for at lade jer vide, at I er en afgørende del af dette team. Vi er hver især forskellige steder og har forskellige roller og arbejder sammen for at hjælpe med at gøre Burma til et bedre sted. Men ikke kun det. Denne tjeneste hjælper os til at være det slags folk, vi gerne vil være. Jeres opmuntring og støtte gør, at vi ønsker at leve op til de højeste standarder af kærlighed, mod og ære.

Tidligere, d. 6. december, arrangerede vores team medicinske behandlinger, sjove løb og et Good Life Club (GLC) program på en rismark i en dal nær Tha Dah Der landsby. Landsbyen var blevet brændt ned af den burmesiske hær i juli 2010. Det var femte gang, landsbyen var blevet angrebet af den burmesiske hær siden 1958 - og tredje gang den var blevet brændt. På trods af disse angreb var det en overvældende følelse af glæde da over 450 børn fra fire forskellige skoler samledes her til programmet.

Jeg vil gerne have min far til at beskrive denne dag. Han rejste som 81årig, på gåben, muldyr og elefant for at være en del af træningen af disse teams og den første mission efter dimissionen.

Min far:

"Børn, unge og voksne er samlet omkring løb, sange, bibelhistorier, dramaer og træning i sundhed samt medicinsk eksamen. Efter løbene talte den karenske brigadegeneral, General Baw Kyaw, til landsbyboerne og de 17 FBR teams. De multietniske fire-mands-teams er samlet i denne landsby efter at have fuldført deres 2 måneder lange træning i FBR-lejren. Herfra vil de begynde deres mission til andre landsbyer længere inde i Burma.

Generalen sagde: "Jeg vil takke Gud og Tha U Wah A Pa ("White Monkey's" far) for at bringe glæde til vores folk. Med det pres og den fare der lurder rundt om os, har vi ikke været glade (tidligere denne morgen, kunne der høres lyde fra maskinpistoler og granater fra en patruljekamp på vejen omkring en times gang derfra). I dag ser jeg glæde i ansigterne på børnene. Jeg kunne ikke bringe denne glæde, men du bragte den, og det er jeg taknemmelig for".

Tidligere talte jeg med to nye FBR medlemmer, begge universitetsuddannede. Daniel, fra Karen staten, har været koncertpianist - og den anden, Naw Ya, er en kvinde fra Karenni. Begge har de kæmpet sig gennem den vanskelige fysiske del af træningen. Jeg spurgte dem: "hvad var nogle af det vigtigste ting I fik ud af FBR træningen?" Jeg var meget imponeret over svarene.

Naw Ya svarede: "Fred! Jeg havde fred gennem hele træningen, fordi alt var gjort for og med Gud. Jeg har deltaget i mange træningsprogrammer, men aldrig hvor vi gjorde alt for og med Gud. Når jeg vender tilbage, vil jeg organisere et træningsprogram og undervise i det, jeg har lært her - at gøre alt for og med Gud."

Daniel svarede: "Nærhed! Jeg føler mig meget nært knyttet til FBR medlemmerne og til Karenerne over hele Burma. Før følte jeg mig kun knyttet til de Karener, der var lige rundt omkring mig, men nu føler jeg mig knyttet til alle Karener, og ikke kun til Karenerne, men også til Lahu, Karenni, Pa-Oh, Kachin, Naga og Mon, fordi de alle var med os i træningen."

Selvom vi er langt fra dig, kære læser, føler vi os også tæt knyttet til dig. Dette er en nærhed, der er født af taknemmelighed, et fælles formål og kærlighed.

*Gud velsigne jer,
David Eubank familie og teams.*

Billeder fra top til bund:

- børn fra fire landsbyer samlet til et GLC-program
- børn, der gør sig klar til at løbe Run for Relief i Tha Dah Der
- Karenni teammedlemmer deler GLC-trøjer ud i Karen staten
- Daniel, der leder et multietnisk team i sange til et GLC-program

Brudte våbenhviler i det nordlige Burma

I juni angreb den burmesiske hærs enheder en Kachin Uafhængigheds Organisation (KIO) lejr og brød en 17 år lang våbenhvileaftale. Forholdene i disse områder brød sammen pga. konstruktionen af en kinesiskbygget dæmning, der gjorde, at den burmesiske hær trængte sig ind på land ejet af KIO og derved overtrådte grænserne for våbenhvile. Spændingerne tog dog allerede til efter at KIO afviste den burmesiske hærs krav vedrørende en styrke af grænsevagter (BGF: Border Guard Force). Dette ville betyde en aftale, hvor KIO var tvunget til at opgive territorier, være under direkte kontrol af den burmesiske regering samt at acceptere officerer fra den burmesiske hær i deres organisation. Siden juni er kampene fortsat i Kachin staten, hvor over 20.000 mennesker er blevet fordrevet fra deres hjem. Den burmesiske hærs mishandling af menneskene i form af tortur og drab på civile, nedbrænding og plyndring af landsbyer samt dusinvis af voldtægter, er blevet dokumenteret.

Shan Statens Hær i Nord (SSA-N: Shan State Army-North) afslog også den burmesiske hærs forslag om BGF; den burmesiske hær brød ligeledes aftalen om våbenhvile og angreb SSA-N i marts måned. Kampe siden da har tvunget omkring 30.000 mennesker til at flygte og gemme sig i junglen. Den burmesiske hærs mishandlinger i Shan staten, er blevet dokumenteret: kvinder voldtaget, landsbyer tilintetgjort og ejendele stjålet. Efter flere måneder er niveauet af kampene faldet til små patruljekampe. Mens mange af de fordrevne kvinder og børn er vendt hjem til deres landsbyer, lever mange mænd i frygten for tvungen værnepligt i den burmesiske hær.

Familie, som er flygtet to gange i løbet af tre måneder: alle har malaria (foto: Partners)

Fordreven Kachin mor med baby (foto: Partners)

Krig rammer en landsby

Den burmesiske hær har dræbt en landsbyboer - og mennesker fra over 20 landsbyer er flygtet fra angreb og mortérangreb i Momauk bydistrikt, Kachin staten. Light Infantry Battalion (LIB) 73 under division 88 har angrebet landsbyer med tropper fra division 33, 44 og 66, som også har bevæget sig i området. Mindst 400 soldater fra den burmesiske hær er blevet involveret i angrebene ved brug af 120 mm og 60 mm mortérer og maskinpistoler. Kampene i områderne har taget til, og den burmesiske hær er i gang med at bygge mindst fire nye lejre ved brug af tvungen arbejdskraft fra lokalbefolkningen. Over 3.000 mennesker er blevet fordrevet. Den burmesiske hær skød og dræbte en Kachin landmand, Nang Zin Tawng (52 år) d. 21. november 2011 kl. 16.00. Tidligere den dag, havde de angrebet en lille styrke fra KIA (Kachin Independent Army; Kachin Uafhængigheds Hær) og bevægede sig derefter ned til en rismark nær Kadaw landsby.

Mange mennesker, inklusive familien med manden der blev dræbt, havde gemt sig i markerne, mens de prøvede at afslutte høsten af deres ris. Offeret og hans to sønner Nang Zin Naw (21 år) og Nang In La San (15 år), havde holdt sammen i to eller tre dage i deres hytte nær rismarken, mens de høstede ris. Den eftermiddag kl. 16.00 tog de hen til rismarken. Faderen tog i forvejen og hans sønner fulgte efter. Faderen så den burmesiske hær og løb, og den burmesiske hær 7 skød ham. De to sønner hørte skuddene og tog tilbage til deres landsby.

Fordrevne mennesker, der flygter fra kampe i Momauk bydistrikt, Kachin staten.

Tabet af en Ranger

- Karenni FBR teammedlem dør

D. 2. april 2011 døde Khu Neh Reh, et FBR Karenni teammedlem, af sår fra en landmine eksplosion.

Neh Reh havde behandlet patienter i Tee Lon landsby lige inden eksplosionen skete. Minen blev fundet af sikkerhedsfolk og bragt tilbage for nærmere eftersyn, da den mod al forventning blev udløst. To soldater fra den Karenniske hær (KA af KNPP – Karenni Pro-demokratiske Modstand) døde på stedet og Neh Reh døde af sine sår den næste dag.

**Bed med os for Neh Reh,
hans familie og hans team
– og for os alle, at vi fortsat
må ledes af den samme
kærlighed, der besejrer frygt
og som er evig.**

Neh Reh blev trænet af FBR i 2006 som videokameramand og senere modtog han medicintræning. Han døde, mens han tjente sit folk i fronten i Karenni staten, Burma. Vi elsker ham og vil savne ham og vil bede for

hans familie og hans team. På samme tid er vi inspireret af hans liv; vi tror på, at Gud holder alle værdifulde ting i Hans evige hånd og tror, at Neh Reh's offer og den kærlighed, han viste sit folk, ikke er forgæves.

Vi rækker vores kærlighed og sorg ud til Neh Reh's familie og til KNPP, og er taknemmelige for den ære, vi har haft ved at kende og arbejde sammen med ham. Neh Reh gav sit liv for frihed og for kærlighed. Vi er mindet om Jesu ord: *"Ingen har større kærlighed end den, der giver sit liv for sine venner"*

DOH SAY

LEDER I FBR OG DIREKTØR I GOOD LIFE CLUB

Doh Say har i lang tid arbejdet for frihed i Burma – på mange måder. Han startede som soldat i Karenni Hæren og forsvarede sit folk ved at kæmpe mod den burmesiske hær. Efter at være blevet skudt og næsten død, blev han udenrigsminister for Karenni Nationale Progressive Parti, den Karenniske prodemokratiske modstand, hvor han arbejdede for politisk frihed. Nu arbejder han for Free Burma Rangers og har hjulpet til med Good Life Club. Han deler herunder sin længsel for åndelig frihed, ikke kun for sit folk, men for mennesker overalt.

Jeg ønsker først og fremmest bøn for gode ledere for Burmas fremtid: et godt samfund uden frygt for uretfærdig afstraffelse. Mange uskyldige mennesker er bange for alting – at deres ejendomme eller familiemedlemmer bliver taget fra dem, selv fra en enkelt soldat. Det er umuligt at leve frit og frygtløst uden for sit hus. I løbet af FBR-træningen beder jeg om, at vi kan skabe gode ledere. I de mange år, jeg har været instruktør, fortæller jeg dem, at det ikke rigtig hjælper noget, hvis vi bare udruster dem med gode kvalifikationer, men ingen ledelse. Vi kan undervise i mange kvalifikationer og forsyne dem med godt udstyr, men det vigtigste er gode ledelsesprincipper. Mange dårlige ledere har gode kvalifikationer, hvilket er farligere end ikke at have nogen kvalifikationer overhovedet. Bed, at disse unge mennesker fra hele Burma vil indse, hvordan de kan behandle deres folk på den bedste måde. Militæret i et land er afhængigt af folket, både hvad angår forsyninger og våben. Når civilbefolkningen forsyner soldaterne, bør soldaterne bygge et forhold af kærlighed og loyalitet og ikke uretfærdige krav, misbrug og ondskab. Ledere og soldater burde være tjenende ledere. Her ved træningen lytter nogle af eleverne efter irettesættelser – andre gør ikke. Jeg kunne godt tænke mig at ændre dårlige eksempler af lederskab fra diktatorerne til de unge mennesker og udruste dem med gode principper, så de kan tjene deres folk godt.

På mine missioner i at støtte Karenni lærere (Doh Say støtter ledere med forsyninger, der er skaffet af Partners) i landlige områder, er jeg nogle gange bange for at gå alene pga. den burmesiske hærs natur og andre menneskelige trusler. Jeg forsøger altid at lytte til Gud, for når jeg er alene, kan det være meget farligt. Jeg ved, at hvis Gud ikke er med mig, kan jeg begå store fejl hele tiden. Nogle gange møder jeg fristelser, der ikke er gode, men når jeg husker skriftstedet: "led mig ikke ind i fristelse", ved jeg, at det er den måde, Gud leder mig på. Engang takkede en Karenni leder mig for ikke at flytte til et vestligt land. Så spurgte hun: "hvorfør gør du dette arbejde alene? Du burde have folk til at hjælpe dig med at bære skoleforsyninger og arbejde med dig. Du er så ansvarsfuld i din tjeneste midt i al denne modgang." Hun gik ud fra, at jeg arbejdede for en anden organisation, der førte tilsyn med mit arbejde. Jeg fortalte hende: "Nej, jeg er ikke ansvarlig over for nogen, det er min egen ide og plan. Jeg laver denne tur for lederne ud af kærlighed. Jeg kommer her, fordi jeg føler, at Gud kalder mig til at gøre det og jeg følger kærlighed og taknemmelighed for alle lærerne." Hun var meget overrasket.

For mange år siden besøgte jeg en Karenni landsby og i forbindelse med et interview talte jeg med et barn, der ikke gik i skole fordi der ikke var nogen lærere. Jeg følte mig overbevist om, at hvis jeg kunne hjælpe med at støtte lærerne, ville ethvert barn kunne blive undervist. At betale for en bygning var bare struktur, men at betale for en lærers løn var en rigtig investering i et barns liv. Jeg kommer altid i det tidlige efterår og nu er de begyndt at forvente mig, så jeg vil ikke skuffe dem.

Til sidst vil jeg bede for fred i verden. Der er problemer så mange steder og jeg vil bede for fælles menneskelighed. Gud ønsker, at vi skal tænke udover os selv og vores egne problemer.

"Bed om, at de inden længe må lære Jesus at kende..."

Hilsen fra Doh Say til Tha U Wa A Pa, sendt mens han er på hjælpemission

15. juni 2011

"Jeg er meget glad for at være her. Det er min første gang i dette område. At se skønheden i området giver en anden følelse end skønheden fra bjergene. En ting, jeg personligt er ked af, er, at alle mine Karen folk er buddhister. Jeg bliver meget ked af det, når jeg ser mit folk tilbede buddhismen. Jeg har bedt om, at Gud rører deres hjerter, så de kan lære Jesus at kende. Jeg har også bedt Gud om at tilgive dem for at gå den forkerte vej og om at guide dem i retning af Herren. Jeg bliver mindet om dig, når jeg ser den stærke buddhisme blandt Karen folket. Hvis du var hos os, ville du have mere mod til at fortælle om Gud og Jesus til dem. Bed om, at de inden længe må lære Jesus at kende..."

Fotos, med uret fra toppen:

Doh Say beder på en Shan mission / Underviser i hånd- og armsignaler / Styrer en svømmetræning / Smiler

Synger med børn i forbindelse med et GLC program

Lokale og FBR læger arbejder sammen, hvor der ikke er nogen klinik

Et julebrev fra Good Life Club

Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin...

Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene! Han forkynder fred, han bringer godt budskab og forkynder frelse. Han siger til Zion: "Din Gud er konge!" Esajas 52,7

D. 26. november 2010, forstuvende jeg min ankel meget alvorligt i forbindelse med et tidligt morgenløb med nogle rangers fra dette års FBR-træning i lederskab. Det var en uge inden afslutningen af træningen og begyndelsen på en opfølgingsmission – en mission, der var planlagt til at hjælpe mennesker i nød (også kaldet IDP'ere: Internally Displaced Persons) i Toungoo distriktet i det nordlige af Karen staten. Dette ville indebære vandring gennem nogle af de højeste bjerge samt noget af det hårdeste terræn i dette område. Med en slemt forstuvet ankel føltes mine fødder ikke som de smukke fødder, der skulle komme med det glade budskab som Esajas budbringer; som en Good Life Club (GLC) teamleder følte jeg tyngden af min situation og jeg var usikker på, om min ankel ville kunne holde til de to måneder med vanskelig vandring.

Men nu var det d. 24. december og da vi ankom til landsbyen i Saw Wah Der, dybt inde i Toungoo distriktet, kom Esajas ord fra kapitel 52 til mig. Først som en bøn af taknemmelighed for fødder, der var stærke nok til at have klaret vandringen – ikke kun mine fødder, men også fire andre med fodskader. Gud havde taget, hvad der var ødelagt og gjort dem til noget smukt og stærkt. Men da jeg så på bjergene der omgav os, blev ordene og taknemmeligheden dybere. Vi havde i lang tid planlagt at fejre jul her i en landsby, der var blevet angrebet af den burmesiske hær mange gange i løbet af de sidste par år og som havde gået fra 1000 indbyggere til 0 og tilbage til omkring 140. Folket der må leve med en regelmæssig lyd af skyderi og mortérer, konstante trusler om angreb, visheden om landminer i de bjerge, der omringer dem og mindre end to timers gang fra et område, der er fuldstændig kontrolleret af den burmesiske hær. Især på dette tidspunkt i Karen staten, i tørke tiden, er der flere angreb end normalt og det er en tid med megen ængstelse. **I dag bragte Gud ikke kun ødelagte fødder til Saw Wah Der, men fødder fra hele Burma: FBR teams fra Lahu, Pa-Oh, Karenni, Naga og Kachin områder vandrede alle sammen hertil og bekendtgjorde de gode nyheder om at dette folk, folket i Saw Wah Der, ikke er glemt, ikke er alene i deres kamp for frihed og derved bragte håb om en fred, der er født af kærlighed og deres fælles kamp for frihed.**

"Hør, dine vægtere løfter røsten, de jubler i kor, for med egne øjne ser de Herren vende hjem til Zion. Bryd ud i jublende kor, Jerusalems ruiner! For Herren trøster sit folk, han har løskøbt Jerusalem." Esajas 52,8-9

Da vi ankom til landsbyen, begyndte de nye rangers at planlægge programmet. Fordi det var jul, ville vi lave et program for hele landsbyen og ikke kun børnene – dog havde vi på dette tidspunkt ikke nok

gaver til alle, eftersom vi allerede havde været i mange landsbyer og IDP-gemmesteder. En ranger tilbød at gå de to timer til den nærmeste landsby, der var kontrolleret af den burmesiske hær for at købe gaver. Han forlod os denne eftermiddag, klædt ud som landsbyboer for at købe sæber, tandbørster, tandpasta og slik til alle i landsbyen. I udkanten af landsbyen var der placeret landminer, men hans modige skridt førte ham helskindet uden om disse og de burmesiske soldater, så han kunne købe ind til over 100 mennesker, hvilket desuden let kunne skabe mistanke, når man i forvejen kunne blive arresteret for ingenting. Vi bad for hans sikkerhed og modtog hans tilbagevenden med glæde; alle landsbyboerne fik en gave, der er en sjælden oplevelse for dem.

"Der er en, der råber: Ban Herrens vej i ørkenen, jævn en vej for vor Gud i det øde land. Hver dal skal hæves, hvert bjerg og hver høj skal sænkes, klippeland skal blive til slette og bakkeland til dal" Esajas 40,3-4

Julemorgen gryede og mens vi i håb ventede på, at vores ranger-ven skulle komme med gaverne og forberedte dagens program, kom en anden medicin-ranger og inviterede os til at besøge sin mands grav. Manden, Mya Win, havde været ranger og hans fødder havde ført ham til dette endelige offer: han døde af malaria i 2006, mens han hjalp mennesker under angreb i dette område og afslog at blive evakueret, før vi alle var sikret. Efter hans død skrev hans kone, P'Saw Paw, et brev, hvor der stod, at hun ville træde i hans sted på holdet. Det gjorde hun og hendes fødder har efterfølgende ført hende rundt i det meste af Karen staten på missioner; dette var hendes andet besøg til hans grav. Karen modstandssoldater beskyttede de stier, der førte til landsbyer kontrolleret af den burmesiske hær; imens ryddede vi gravstedet, opførte et kors og havde en gudstjeneste for Mya Win. Han døde i forsøget på at skabe en direkte vej til Herren for mennesker samt at bringe hjælp, håb og kærlighed, og det var med taknemmelighed for hans offer og for hans kones forpligtelse, at vi sang og bad den morgen.

Senere, da vi var tilbage sammen med IDP'erne, dansede vores fødder, mens vi sang med børnene. Jeg blev mindet om en julehistorie, jeg lige

Burmesiske patruljer i nærheden

De ni unge elever på Saw Wah Der skole

Saw Wah Der landsbyboere synger til en julegudstjeneste

Burma Army tropper og bulldozere, der bygger lejre i nærheden

havde læst for mine egne børn: "Monsteret, Der Stjal Julen" (The Grinch, Who Stole Christmas"), hvor monsteret forventer at høre gråd fra beboerne som han havde plaget, men i stedet hører han sang: "Enhver i landsbyen, de høje og lave, synger! Uden nogen gaver overhovedet! Han kunne ikke stoppe julen fra at komme. Den kom. På en eller anden måde kom den - ligesom den altid gør." Pludselig indså jeg, at vi havde tilbragt hele måneden med syngende landsbyboere – syngende med os i vores program, syngende julesalmer hele natten samt landsbyboere, der dekorerede deres hjem til advent med forventninger om glæde på trods af trusler om ondskab lige i nærheden.

Da jeg betragtede landsbyboerne omkring os, følte jeg en taknemmelighed over den tid, vi havde fået givet af dem. Vi var klar over den svage natur af liv her, angreb fra den burmesiske hær, grusomheder begået mod folket, vi havde hørt skud fra geværer og mortérekspllosioner samt hørt trusler om angreb. Og alligevel var vi her, syngende og dansende, og evangeliet var blevet bragt for fødderne af disse bjergbeboere. Dette var et stærkt vidnesbyrd om, at Gud er med os - og at vi kan leve med fred og glæde på trods af besværligheder på mange måder. **Disse mennesker var flygtet fra deres hjem gentagne gange i løbet af de seneste år og alligevel stoler de på, at Gud giver dem, hvad de behøver og forbereder et bord til dem, selv i deres fjenders nærvær. De er et levende eksempel på, at Guds kærlighed varer ved på trods af alt.**

Jeg blev pludselig mindet om en advarsel, vi havde modtaget dagen inden om at "syng stille og ikke skabe for meget larm og derved skabe opmærksomhed om vores tilstedeværelse", eftersom den burmesiske hær havde fire lejre placeret lige i nærheden. Men da vi begyndte at feste smilede lederen, der havde givet advarslen bredt, og sagde, "Det er fint nok, det er godt at være glad, det skal nok gå." Vores værter sluttede sig til os og sang og dansede med guitarer, tamburiner og fulde hjerter. Der var ingen skydning fra de burmesiske lejre. Den følgende dag var det søndag og kirken blev forvandlet til en taknemmelighedsgudstjeneste. Spontant skiftedes rangers og beboere til at takke Gud og hinanden for denne glædelige jul. Vi var taknemmelige for beboernes udholdenhed og mod, der holdt dem i deres hjem og for den styrke, som Gud havde givet os til at komme til dem og for den kærlighed, vi delte i julens løfte: "Gud med os".

Gud velsigne jer alle,

Karen Eubank og GLC team
Karen staten, Burma.

"Tak Herren, for han er god, hans trofasthed varer til evig tid. Han huskede os i vor fornedrelse, hans trofasthed varer til evig tid, og rev os løs fra vore fjender, hans trofasthed varer til evig tid. Han giver føde til alt levende, hans trofasthed varer til evig tid. Tak himlens Gud, hans trofasthed varer til evig tid."

Salme 136: 1, 23-26

Maw Naw, FBR teamleder og læge, der deler sin taknemmelighed ved julegudstjenesten.

Etniske ledere taler om bøn og fred

Bøn er stærk og er en direkte kommunikation med Gud. Lad os bede for fred i Burma".

Abel Tweed,
viceformand for KNPP og UNFC

"Bed for fred i Burma, for de 60 millioner mennesker, nu!"

Mai Kwe, Informationsafdeling, UNFC

"Som Jesus gav os fred, lad også os bede om fred i Burma!"

Patrick, KIO

"I Buddhismen lærer vi, at som mennesker skal vi sprede kærlighed blandt os selv, selv blandt vores fjender og dem der hader os, så vi kan få fred i sindet så vel som et fredfyldt miljø".

Colonel Sao Swy Mangrai, Foreign Affairs, SSPP/SSA

"Burma har brug for lys for at undgå alle hindringerne og for at gå gennem mørket i den politiske kamp på en sikker måde. Dette må vi bede om."

Henry, Kachin

Zipporah Sein,
generalsekretær, Karen
National Union (KNU)

*Fra et brev til U.S.A. 's
udenrigsminister, Hillary Clinton:
"Vi, Karen National Union
(KNU), vil bede Dem om at tage
ledelsen i erkendelse af længslen
hos alle de etniske grupper, både bevæbnede og
ubevæbnede, om at blive behandlet lige i kampen
om at etablere en ægte forbundsunion: en union, der
anerkender et lovligt styre, og anerkender ligestilling
af alle."*

Saw Dot Lay Mu, forenet
generalsekretær II, Karen
National Union (KNU)

"Bed for vores Karen folk og andre undertrykte folk i hele Burma, som står i den samme situation. Bed for vores forhandlinger med den nuværende regering. Bed om, at Gud vil være med os og når vi går fremad håber vi, at begge sider vil være enige om en fælles våbenhvile i Karen staten samt en national våbenhvile især for de Kachin folk, der oplever særlig stærk undertrykkelse lige nu. Vi beder om, at regeringen i Naypydaw vil stoppe angrebene i Kachin staten og vi beder for, at vi vil opnå en fælles forbundsunion, der er baseret på ligestilling og selvbestemmelse."

Brev til lederne Myanmar Unionen

Kære ledere af Myanmar Unionen,

Vi beder for jer og opmuntrer jer til forsoning med alle folk i Burma. Hvis der på nogen konstruktiv måde er noget, vi kan hjælpe med, beder vi jer om at lade os det vide.
Tak og må Gud velsigne jer,

Free Burma Rangers.

Fotos: børn til et Shan GLC program

Hvordan KAN JEG HJÆLPE?

**Good
Life
Club**

Hvis du gerne vil bidrage til Good Life Club, er en måde at sammensætte pakker af nødvendige ting til børn, mødre og babyer. Hjælpeteams afleverer disse pakker til internt fordrevne børn.

FORSENDELSES INFORMANTION I DANMARK

Send gerne hele pakker eller dele af pakker (f.eks. strikkede ting) til:
"Good Life Club", c/o Neel Götz,
Hyacintvej 6, 3060 Espergærde. Neel
sørger for, at pakkerne kommer ud til
de forskellige hjælpeteam.

Hvis du hellere vil hjælpe med
penge til indkøb af dele til pakkerne
eller porto, kan du sende dem til
Missionsforbundets konto, reg. nr. 2374
konto nr. 0370 110 700 mærket "Good
Life Club". Husk cpr-nummer, hvis du
ønsker skattefradrag.
Tak for din hjælp.

Du kan også sende direkte til:
Christian Concerned for Burma (CCB),
PO Box 14, Mae Jo PO,
Chiang Mai 50290
THAILAND
Mærk pakken: GLC
Send pakker i standardstørrelse og mærk
dem: "Household/personal goods, no
commercial value" på bestillingsformen.

Børnepakke

Lille kam og spejl
To børnetandbørster
En fingernegleklipper
Et lille stykke legetøj
Et lille billede af dig
Et postkort fra din by eller kommune med et bibelvers

Mor og baby pakke

Lille fingernegleklipper
Multivitaminer til moderen
To sæt tøj for babyen (hue, handsker, trøje og sokker)
En bidering
Et billede af dig
Et postkort fra din by eller kommune med et bibelvers

FBR læge fra Mon staten behandler en patient

FBR Læge fra Lahu staten behandler patienter

Gud virker gennem enhed

Denne hilsen blev givet af Pastor Allan Eubank til en gruppe etniske ledere fra Burma, repræsenterende Mon, Kachin, Karenni, Karen og Shan. Det er en hilsen, der blev givet for at opmuntre dem, idet de arbejder sammen om at opbygge enhed i Burma midt i den burmesiske hærs undertrykkelse.

"Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed." Apostlenes Gerninger 10:34-35

Den almægtige kraft, der skabte os alle og som elsker os alle lige højt, vil velsigne os, når vi lytter til ham og gør, hvad der er rigtigt. Vi mødes her i enhed.

Vi beder om, at Guds kærlighed må knytte os sammen, så vi kan blive et med alle mennesker og gøre, hvad der er rigtigt.

Vi beder igen for enhed, fred, kærlighed og retfærdighed for Burma og for os alle. Apostlenes Gerninger 10, vers 27-30 fortæller, at Peter (en stærk jøde) taler til Cornelius, en romersk officer, soldat og repræsentant for de jødeundertrykkende. Kun Gud kunne have bragt disse to mænd sammen: selv at spise sammen var ulovligt for dem. Alligevel bad de begge til Gud, lyttede til, hvad han havde at sige og derefter handlede med lydighed ved at være sammen i den enhed, som Gud havde kaldet dem til. Og det var i denne enhed, at døren blev åbnet, så Gud kunne arbejde, både i den undertrykte og i den undertrykkende.

Tak til Partners Relief and Development for al jeres støtte.

Tak til Acts Co. for jeres støtte og printing og til FBR for layout og redigering af dette blad.

Dette blad er produceret af Christians Concerned for Burma (CCB). Al tekst er copyright CCB 2011. Alle rettigheder reserveret. Dette blad kan blive reproduceret, hvis der gives ordentlig kredit for tekst og billeder. Alle billeder er Copyright Free Burma Rangers (FBR) medmindre andet er noteret. Skriftsteder er taget fra versionen af Biblen fra 1992 medmindre andet er noteret.

Christians Concerned for Burma (CCB), PO Box 14, Mae Jo PO Chiang Mai, 50290, THAILAND

www.prayforburma.org · info@prayforburma.org